

A magamfajta ember...: Egy válságban lévő ország jelenének-jövőjének alakulása szempontjából sokdrangú kérdés az, hogy a kormány esetleg tíz évre előre betonba önti az ún. válságadókat. Óriási jelentősége annak lehet viszont, hogy elsőszámú vezetője saját bevallása szerint történelmi küldetéstudattal megáldott politikusként definiálja önmagát. Egy "magamfajta embernek".

Orbán Viktor Wall Street Journal-nak adott interjúja, az abban megfestett önarckép egy mindenféle alázatot nélkülöző, önmaga fontosságának szédületében-bódulatában veszélyesen eltévelyedett politikust idéz. Akit saját megkerülhetetlensége és pótolhatatlansága olyannyira megbabonázott, hogy képtelen szabadulni ettől, hogy mindent ennek rendel alá, hogy a sorok között történelmi nagyjaink közé helyezi magát a polcon.

Ha ezt jó- vagy rossz szándékú kritikusai szájából hallaná az ember, akkor szóra sem volna érdemes a történet. Így viszont van valami félelmetes abban, ahogyan a magyar miniszterelnök önmagát jellemzi: olyan vezetőként, aki vonzó munkának tekinti az ország megmentését, megújítását.

„Ez egy igazi kihívás, nem olyasmi, mint egy bürokrácia újjászervezése. A magamfajta emberek szeretnek valami jelentőset véghezvinni, valami rendkívülit. A történelem megadta nekem ezt az esélyt. Tulajdonképpen három alkalommal adatott ez meg nekem. Vezetőként mindig történelmi kihívások értek. Amikor a dolgok jól mennek, olyankor úgy tűnik, választásokat vesztek, mivel az embereknek már nincs szükségük rám.”

Orbán Viktor egy "magamfajta ember". Egy rosszul összerakott, veszélyes magyar Superman. Akinek torzságát és ártalmasságát az adja, hogy nem azért Superman, mert a országát akarja megmenteni, hanem mert saját magát Superman-nek kiáltja ki. Aki folyamatosan önmagát és cselekedeteit fényezi,

és helyezi történelmi távlatokba. Aki a vereséget is kimagyarázza azzal, hogy rá csak a bajban van szükség, de akkor senki másra. Akinek mások megmentése vonzó meló, de még vonzóbb ezt folyton felemlegetni és megfürdeni valami nevetséges és abszurd önelismerésben.

Aki történelmi szerepet vindikál magának úgy, hogy mindenfajta alázatot nélkülöző, nem mellesleg az őt ért kritikákat alaptalan támadásként értelmező mártír babérokra is tör, az sajnos nem csupán önmagára nézve veszélyes. Gondolatai közül nyilvánvalóan és félelmetesen süt a kiválasztottság ellentmondást nem tűrő meggyőződése, és az, hogy nélküle a nap sem kelne fel ebben az országban. Beteg, megalomániás, torz öndefiníció. És nem az a baj, hogy Orbán a tükör előtt győzködi magát erről, hanem az, hogy hirdeti az ígét. Nem az a baj, hogy gyenge pillanataiban, amikor senki nem látja ebből merít erőt, ezzel győzködi vagy éppen vigasztalja magát, hanem az, hogy senki nincs ebben a pillanatban, aki beadná a gyógyszerét, és kijózanítaná. Orbán egy magamfajta ember, aki nagy dolgokat akar véghezvinni. Aki megelőlegezi azt, hogy ötven év múlva miként fog rá visszanézni az utókor.

Túl azon, hogy alázat nélkül nincs küldetés, és szerénység nélkül értelmetlen bármiféle kiválasztottságról beszélni, a valóság része az is, hogy Orbán számára az emberi jogok kérdése puha téma, sokadrangú ügy. Ma végre kimondta ezt is. És ezzel arra a kérdésre is válaszolt, hogy milyen rendszer az, ami itt épülőben van körülöttünk. Hogy milyen rendszer az, ahol az alkotmányos problémák, a médiaszabadság és az emberi jogok a nép kiválasztottja számára elhanyagolható kérdések.

Magyarország ma még egy demokratikus ország, ahol egy elcseszett Superman kétharmados történelmi lehetőséget kapott arra, hogy különleges és rendkívüli dolgokat végrehajtson. Ahol a devizahitelek és magas rezsiköltséget kifizetni nem tudók olcsó jóllakatása hátán körvonalazódik a negyedik történelmi feladat Orbán számára. Egyes szám, első személyben.

Tisztelt demokratikus ellenzék! Azért haragszom rád nem ritkán, mert nem tudom elfogadni, hogy annyira impotens, és inkompetens vagy, hogy a fentihez hasonló, rengeteg magas labdára három éve legjobb esetben is harmatgyengén reagálsz, az elvesztett bizalom súlya alatt összeroppanva toporogsz egy helyben. Meg kell értened végre, hogy az önmagaddal való nyilvános szembenézés nélkül te koronázod Supermant destruktív, önmagát megállás nélkül tömjénező, agresszív, az emberi jogokat semmibe vevő despotává. Még nem az, de egyre többet árul el önmaga valódi természetéből. Te el vagy foglalva azzal, hogy éppen melyik kezedet szorítsd öködbe. Hiszem, hogy kell egy C variáns, amit előhúzol a kalapból, ha sem az A, sem a B nem működik, kell a kurázi ehhez, mert túlságosan belefeledkeztél az önmarcangolásba. Ettől Superman egyre boldogabban, egyre nagyobb hangerővel visítózva tombol. Ne pöcsölj, ne mélázz! Nőjj fel a feladathoz, mert a magunkfajta emberek - így, többes számban - lassan demokráciástól, mindenestől beledöglünk a Superman előtt álló történelmi lehetőségekbe. Tényleg baj van! Én még nem adtalak fel.

[A magamfajta ember...](#)